

בש"פ 3367/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3367/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
באר שבע בעמ"י 38961-05-19 מיום 17.5.2019
שניתנה על-ידי השופט א' חזק

בשם המבקש:

עו"ד עבד אבו עאמר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר לפי סעיף 53(א1) לחוקסדרהדיןהפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)עלהחלטתבית המשפט המחוזי באר שבע מיום 17.5.2019 בעמ"י 38961-05-19 (השופט א' חזק) במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום לנוער אשקלון במ"י 36013-05-19 (להלן: בית משפט השלום אשקלון) אשרדחה את טענת חוסר הסמכות שהעלה המבקש והורה על מעצרו.

2. המבקש הינו קטין בן 16 החשוד בעבירת קשירת קשר לפשע ובעבירת גניבת בקר. המבקש טוען, והמשיבה

עמוד 1

לא חולקת על כך, כי התיק בעניינו הוא חלק מפרשה הנדונה בבית משפט השלום באר שבע, אליו הוגשו מספר בקשות למעצרו של מעורבים אחרים באותה הפרשה. משכך, ובהסתמך על סעיף 3(ב) לחוק המעצרים, העלה המבקש בפתח הדיון שהתקיים בעניין מעצרו בבית משפט השלום אשקלון ביום 16.5.2019 טענת חוסר סמכות מקומית. טענה זו נדחתה יחד עם יתר טענותיו שנגעו למעצרו. משכך, הורה בית המשפט על מעצרו עד ליום 20.5.2019.

3. המבקש ערר על החלטה זו לבית משפט קמא. בישיבה שהתקיימה ביום 17.5.2019 נדון עררו זה, ולאחר שמיעת הצדדים נתן בית המשפט את החלטתו. בהתייחסו לשאלת הסמכות המקומית של בית משפט השלום אשקלון, הטעים בית משפט קמא כי סעיף 3(ב) לחוק המעצרים כלל לא חל בעניינו של המבקש, שכן הסעיף מתייחס לדיונים בעניין מעצרו של אותו חשוד, ולא של חשודים אחרים – אף אם הם נחקרים במסגרת אותה הפרשה. בית המשפט ציין כי אף אם הייתה לסעיף תחולה הרי שלא היה בכך כדי לשנות את התוצאה אליה הגיע משום שמתקיימות במקרה דנן נסיבות חריגות המצדיקות את ניהול התיקים בבתי משפט שונים. בהקשר זה צוין כי פיצול בקשות המעצר אף אינו מעורר קושי ניכר שעה שהתיקים בפרשה מתנהלים באותו המחוז. אשר לשאלת שחרורו של המבקש ממעצר הימים, קבע בין המשפט כי יש לקצר את תקופת המעצר שקבע בית משפט השלום אשקלון ביום אחד. בהחלטתו זו נתן בית המשפט דעתו, בין היתר, לחשש הקיים כי המבקש ישבש את חקירתו; לכך שהוא נחקר בימים אלה בפרשה נוספת שעניינה שוד מזוין; לגילו הצעיר; וכן לעובדות נוספות העולות בתיק.

4. מכאן בקשת הרשות לערור שלפניי, במסגרתה מבקשני המבקש לבטל את החלטתו של בית משפט קמא; לקבוע כי לבית משפט השלום אשקלון לא נתונה סמכות מקומית לדון בעניינו; ולהורות על שחרורו ממעצר.

5. לדברי המבקש, החלטתו של בית משפט קמא בעניינו מעלה שאלה משפטית כללית שמעבר לעניינו הפרטי: מהי הפרשנות הראויה לסעיף 3(ב) לחוק המעצרים? כמו כן טוען המבקש כי בהחלטת בית המשפט נפלו פגמים נוספים המצדיקים את התערבותי בה. לטענתו, נימוקי המשיבה להגשת בקשות המעצר בפרשה לבתי משפט שונים הם לוגיסטיים גרידא, ואינם עולים כדי נסיבות חריגות כלל ועיקר כפי שקבע בית משפט קמא בהחלטתו. עוד טוען המבקש כי בחירת המשיבה להגיש את הבקשות בעניינו לבית משפט השלום אשקלון היא בבחינת forum shopping ואין לתת לכך יד. המבקש מוסיף וטוען כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות; לגילו; לעברו הפלילי הלא מכביד; וכן לכך שהוא מעולם לא שיבש הליכי חקירה. משכך, שגה בית המשפט כאשר החליט לקצר את מעצרו ביום אחד בלבד במקום לשחררו מן המעצר.

6. דין בקשת רשות הערר להידחות.

7. הלכה היא עמנו כי "רשות מיוחדת לערור בענייני מעצר לבית המשפט העליון כערכאת ערר שנייה יכול שתינתן רק כאשר הערר מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית כללית, וכן כדי למנוע עיוות דין חמור" (ראו בש"פ 275/19 פלוני נ' ימ"ר שי, פסקה 3 (11.1.2019) והאסמכתאות המובאות שם).

8. המקרה שלפנינו אינו בא בגדר אותם מקרים מיוחדים. סעיף 3(ב) לחוק המעצרים נועד למנוע מהמטרה לערוך forum shopping ולטלטל לעצורים ברחבי הארץ ללא הצדקה או צורך אמיתי (ראובש"פ 10374/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.11.2005)). בית משפט קמא פירש סעיף זה באופן העולה בקנה אחד עם לשונו ועם תכליתו, ופירוש זה איננו חדש. זאת ועוד: אף אם אניח כי נפל פגם כלשהו בהתנהלות המשיבה – ואדגיש

כי מדובר בהנחה ותו לא – הרי שלא נגרם למבקש כל עיוות דין או "פגימה מהותית בזכויותיו" (ראו בש"פ 6088/16 מלול' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.8.2016)).

9. לא מצאתי אפוא כי יש הצדקה במקרה זה ליתן למבקש רשות מיוחדת לערור.

10. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בסיון התשע"ט (4.6.2019).

ש ו פ ט
